

III ZLOMLJEN

Kain se je prebudil kot vreča bioloških odpadkov.

Nemudoma je vstal, saj se je ustrašil, da je imel opraviti s kakšnim magom in je *res* vreča bioloških odpadkov - in to močno obžaloval, saj je bil namesto tega polomljena vreča kosti. Ječoč se je zgrudil nazaj na tla in začel preštrevati poškodbe - pretrgana kita na stopalu, nekaj zlomljenih reber, zviti gleženj, posneta koža na ducat mestih, na tisoče udarcev in po vrtoglavici sodeč blažji pretres možganov. Tudi smrdel je kot vreča bioloških odpadkov. Nič takega, kar bi mu bilo neznano in sploh ne tako hude poškodbe. Sploh ne tako hude, kot ko ...

Stresel je z brenčečo, bolečo betico. Vsa preteklost se je zdela zavita v meglico. Vsaj to je bila stalnica. Preteklost ti ni prinesla ničesar dobrega. Moral se je osredotočiti na sedanost. In ta je pomenila ječo.

Mrzlo, mokro ječo iz popolnoma gladkega kamna v kakršno si zaprl ujetnika, da je skorajda shiral, iz obupa pojedel podgano in nato umrl od kuge. Čez celico je stekla majhna, dobro rejena podgana. Kain jo je sovražno spremljal s pogledom in si jo zaželel pojesti že iz maščevanja, ker se ji tako dobro godi. Mali glodalec je začel žvečiti nitast mah, ki je preraščel stene celice. Kaina je zvilo od lakote. Odtrgal je pest mahu ter si ga filozofsko ogledoval. Verjetno je bil neužit. Stlačil si ga je v gobec.

“Ne bi počel tega, če bi bil ti.”

Hladen glas je odmeval po celici in v Kainu zbudil neprijetne spomine, ki jih je neudoma potlačil.

“Zadnji jetnik, ki je v trenutku obupa posegel po mahu, je do svojega žalostnega konca haluciniral, da je morska kumara.”

Po stopnicah, ki so se spustile s stropa, je sestopil visok moški elegantnih potez v štiridesetih letih. Nosil je slok bel plašč preprostega, a sofisticiranega kroja, ki je segal do tal in le bežno razkrival koničaste škornje. Okoli vratu je nosil kot kravato zavezano svileno ruto in na ustnah mu je igral bežen nasmeh. A v očeh Tairona Leanorusa II je kakor vedno vladal leden mraz.

“Res kruta usoda. Ne bi ti je privoščil.”

Kain je izpljunil mah: “Ne, očitno, po njihovem prihodu sodeč, bi mi privoščili veliko hujšo in sicer pogled na faco njihove svetlosti. Z vsem spošto-

vanjem.”

Leonorus se je nasmehnil: “Jezik ti je tako oster kot nož, Senčni. In ugibam, da bi prvega rad obdržal in drugega vzel nazaj.”

Pomolil mu je majhno, mojstrsko izdelano bodalo, z mnogimi ornamentami in popolnim težiščem. Kain ga je poznal bolje kot lastno zobovje. Ničkolikokrat je z roko zdrsnil po teh rezbarijah in ničkolikokrat si je z njim rešil življenje.

“Kje je bil?” je usmiljenja vredno zakrkal. V ustih se mu je nabrala kri. Zasramoval se je hrepenenja v svojem glasu. Leanorus ga je odmaknil: “Našli smo ga pod stolpom in domnevali, da je tvoj.” Ogledal si je rezbarije: “*Kakor senca, sem in nisem.*” Preučujoče je pogledal Kaina. Ta bi v kakršnemkoli drugem stanju trmasto vztrajal pri molku, a bil je sestradan, polomljen, premražen in predvsem naveličan.

“Kaj želijo od mene?” je izpljunil čez krvave zobe.

“Kar tako hitro k stvari?” Nož je podal enemu od v črno oblečenih stražarjev, da ga je ta pospravil v malho. “Seveda ne bom tako hitro razkril svojega premetenega načrta. To bi bilo preveč enostavno.”

“Seveda.”

“Tako ali tako ne bi privolil. Zato ti ponujam izbiro; zaveži se, da boš storil, karkoli želim.”

“Kar prepričan sem, da ima izbira ponavadi *dve* možnosti.”

“Druga ti je tako ali ta ko že jasna.”

Leonorusov izraz je bil hladnejši kot trden vodik.

“Raje umrem kot morska kumara.” Kain je pljunil.

Leonorus pa se je le nasmejal: “Se mi je zdelo. Sledi mi.”

Obrnil mu je hrbet in odšel gor po stopnicah. Kain je s težavo pokleknil: “Z veseljem bi sledil njihovi svetlosti v neskončne muke ali kaj takega, ampak, če je njegova svetlost slučajno opazila, nisem v ravno gibljivem stanju.”

Leonorus je, ne da bi se ustavil ali obrnil, z roko pomignil enemu od v črno odetih stražarjev. Ta je stopil proti Kainu in mu presenetljivo nežno pomagal na noge. Fant je s stisnjenimi zobmi pridušil stok.

“Oprosti,” je zamrmral stražar ... stražarka.

“Nisem vedel, da Leanorus v službo sprejemajo ženske,” je začepetal čez stisnjene zobe.

“Nisem vedela, da je Kain Senčni tak seksist,” je odvrnila, prav tako čez stisnjene zobe, saj je Kain bolj kot ne visel na njej, “in tako težek”

“To so same mišice,” je zastokal nazaj.

Stražarka je zavila z očmi in mukoma nadaljevala pot. Drugi stražar se je zarežal, ona pa ga je kakor z bičem oplazila z očmi: “Kot da si ti kaj boljši, Eran. Utihni ali pa mi pomagaj.”

Eran se je namrdnil: "Smrdi kot podgana."

Vseeno je Kaina prijel pod drugo pazuo in tako sta ga skupaj odnesla gor. Celica je bila na samem dnu stolpa in po mnogih stopnicah so dospeli na raven tal. Tam se je bohotila ogromna dvorana, ki je služila kot trg, saj je imela mnogo velikih vrat, da so ljudje lahko prosto prehajali čeznjo. To je bil center mesta, poln prodajalcev, prosjakov, nakupovalcev in vsakdanjaga vrveža. vse to je boleče zaobjelo Kaina. Ko sta ga stražarja nesla mimo, so se ljudje v strahu umikali. Vedel je, kako ga vidijo. Krvav hudodelec, zanemarjen, na dnu družbe. Takih pogledov je bil vajen, a so po vseh teh letih še zmeraj boleli. Sklonil je glavo, da mu je kapuca prekrila obraz. Vsaj toliko dostojanstva je lahko premogel.

Stražarja sta se ustavila pred jeklenimi, bogato ornamentiranimi vrati na drugem koncu trga. Eran je nekaj zašepetal v osrednjo ploščo in voljno so se odprla ter razkrila ogromno medeninasto skledo. Vanjo sta položila Kaina, naposled pa tudi sama stopila notri. Eran je v enostavnem ritmu potapkal steno posode in ta se je začela dvigovati. Kain je navkljub bolečinam osupnil in prilezel bliže k njenemu robu. Dvigovala se je po jašku gosto posejanem z okni, čez katera se je ponujal razgled na vedno bolj oddaljeno mesto. Ljudje in hiše so postali igračke.

Naposled se je posoda ustavila skorajda na samem vrhu stolpa. Stražarja sta Kainu pomagala izstopiti skozi vrata. Pred njimi se je odprla petkotna sobana z visokim stropom in marmornimi tlemi. Stene so bile okrašene s svetlomodrim steklom, vse razen ene, ki je bila ogromno okno. Edino pohištvo so bili mizica in dva stola, obrnjena proti slikovitemu razgledu. Na enem izmed njiju je sedel Tairon Leanorus II. Pomignil je stražarjema in ta sta Kaina odložila na drug stol ter ob ponovnem migu odšla. Fant se je spraševal, če morajo Taironovi stražarji študirati poseben jezik pomigov, da velikemu vladarju ne bi bilo treba premakniti jezika.

"Čudovita naprava, mar ni? Izdelala jo je Kalaneina. Pa saj si gotovo že slišal zanjo, celo mesto je je polno! Povej, veš še za katero mesto izven Rumenih planjav, ki ima svojega lastnega druida?"

Ni počakal na Kainov odgovor. Ta je tako ali tako molčal. "Zbiramo talente, Senčni. Zaradi njih to mesto cveti. Moraš biti pozoren, da opaziš take ljudi. In potem, ko jih najdeš, jih ne smeš spustiti iz rok."

Kakor metulja na pluto ga je prebodel s hladnim pogledom. Kain se je nemirno presedel. "Dajem ti izbiro, Senčni. Sprejmi mojo ponudbo."

"Ali?" je izzivalno prhnil, "Ne bojim se smrti."

"Vem." Leanorus je le pomignil in pristopil je Eran. Kako pri vseh sencah je videl ta pomig?

"Eran, odreži mu palca."

Kain je otrpnil: "Kaa... ?! Kaj *pri senc* črne lune naj naredi?!"

Leanorus se je z brezizraznim obličjem zastrmel skozi okno. Eran je omahujoč zgrabil za Kainovo levico in izza pasu potegnil nož. Kain je le osuplo sedel. Blefira, mu je kapnilo. Ne bo res tega naredil. Hoče le, da bi popustil ...

Nož se je zaril v meso in Kainu je ušel presenečen krik.

“Dovolj, Eran.” Leanorusov glas je bil povsem miren: “Veš, Senčni, da je človek brez palcev praktično invalid? Nič boljši od živali.”

To že tako ali tako ni, je pomislil Kain.

“Lahko mu rečem, da potisne nož do konca. Umazal bi svojo prelepo mizo, a kdor daje sodbe, se ne sme bati krvi.”

Kain je le zaprepadeno strmel. Leanorus je dvignil obrv in Eran je prislonil nož k rani. Tedaj je Kain imel dovolj: “Prav! Prav! Imej svoje senčeve zahteve!”

Leanorus je pomignil in Eran je odstopil. Kain se je olajšano zgrudil nazaj v mehkem fotelju.

“Ljudje se bojijo smrti bolj kot vsega. A ne tisti, ki so jo že mnogokrat videli iz oči v oči in se jim je včasih celo zdela lepša od življenja. Ne tisti, ki so pripravljene skočiti z Belega stolpa.” Naklonil mu je hladen smehljaj: “Vsak človek ima točko, kjer se zlomi. Le poterbno je vedeti, kam pritisniti in kako močno, da ne nastanejo črepinje.”

Kain si je utrujeno pomel senca ter tam pustil sled krvi: “Prav, prav, kakor rečejo. Priznam jim vso modrost. Toda bi mi zdaj mogoče blagovolili povedati, kaj hočejo od mene?”

Leanorus je z istim premetenim pogledom sklenil dlani: “Želim, jasno, tvoje sposobnosti uporabiti za svoje namene. Toda ponudba ni le sebična. Ponujam ti novo življenje, novo priložnost, novo ime.”

Zaupno ga je pogledal: “Si že slišal za Sence?”

Tairon Leanorus II
v vsej svoji slavi